

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 111.509 van 15 oktober 2002
in de zaak A. 121.501/IX-3344.**

In zake : Michelle NAEGELS,
wonende te BRUSSEL,
Mutsaardlaan 73 A/bus 97

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van
Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE IXe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat Michelle NAEGELS op 24 mei 2002 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 27 februari 2002 waarbij zij met ingang van 1 mei 2002 bij tuchtmaatregel op anciënniteitspensioen wordt gesteld met toepassing van artikel 3, B, a), 1°, van de samengeordende wetten op de militaire pensioenen;

Gezien het gelijktijdig ingediende verzoekschrift, waarbij dezelfde verzoekende partij de vernietiging vordert van dezelfde beslissing;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd
W. VAN NOTEN;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 23 augustus 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 23 september 2002;

Gehoord het verslag van staatsraad A. VANDENDRIESSCHE;

Gehoord de opmerkingen van verzoekster, en van adviseur
E. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd
W. VAN NOTEN;

Gelet op de artikelen 17 en 18 en titel VI, hoofdstuk II, van de
wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de gegevens van de zaak kunnen worden
samengevat als volgt :

1.1. Verzoekster Michelle NAEGELS is sinds 26 september 1979 lid
van de rijkswacht. Zij is thans, binnen de federale politie, bekleed met de graad van
inspecteur.

Op het ogenblik van de feiten die haar in de bestreden beslissing
ten laste worden gelegd was zij voorzitter van het Syndicaat voor de Vooruitgang
van het Rijkswachtpersoneel (afgekort: SVR).

1.2. De voorzitter van de Syndicale Federatie van de Belgische
Rijkswacht richt op 7 mei 1993 een faxbericht aan de directeur van het personeel van
de rijkswacht en op 14 mei 1993 een brief aan de minister van Binnenlandse Zaken,
waarin hij er zich over beklagt dat het SVR -meer bepaald zijn voorzitter en enkele
verantwoordelijken- mogelijk frauduleus gehandeld kan hebben bij de totstandkoming
van zijn ledenlijsten en de bewijzen betreffende haar erkenning als representatieve
organisatie in het kader van de betrekkingen tussen de rijkswachtoverheid en de
vakbonden van haar personeel. Hij deelt de minister mede dat hem werd bevestigd
dat de directeur-personeel van de rijkswacht terzake een proces-verbaal zou
opgesteld hebben dat aan de Krijgsauditeur overgemaakt zou zijn. Het blijkt te gaan
om een proces-verbaal van 7 mei 1993.

Op 28 oktober 1997 verklaart de correctionele rechtbank te
Brussel de strafvordering tegen drie verdachten, waaronder verzoekster, niet
ontvankelijk wegens een procedurefout. Het openbaar ministerie gaat tegen die
beslissing in beroep.

1.3. Voor het eerst op 30 november 1998 vraagt de directeur-generaal
van het personeelsbeheer van de rijkswacht aan het parket van de procureur des
konings te Brussel naar “een stand van zaken (...) m.b.t. de zaak van schriftvervalsing
inzake het Syndicaat van de Vooruitgang van het Rijkswachtpersoneel, meer bepaald
lastens de rijkswachters NAEGELS, (...)”

1.4. Bij arrest van 23 december 1998 veroordeelt het hof van beroep te Brussel verzoekster voor de misdrijven van valsheid in geschriften -met name enerzijds het afhalen of laten afhalen van bedragen van de rekening van SVR en deze bedragen gefractioneerd in de vorm van lidgelden terug te hebben gestort of laten storten op dezelfde rekening teneinde aldus fictieve leden voor het syndicaat SVR te creëren en anderzijds het vervalsen of doen vervalsen van ledenlijsten van het SVR teneinde de erkenning van het syndicaat als representatieve syndicale organisatie aan te vragen- en het gebruik ervan tot een gevangenisstraf van zes maanden, met uitstel gedurende drie jaar, en een geldboete van 200 frank.

Het arrest wordt op 21 januari 1999 aan de personeelsdienst van de rijkswacht toegezonden met de mededeling dat verzoekster er cassatieberoep tegen heeft ingediend.

1.5. Op 16 maart 1999 vraagt de personeelsdirecteur van het rijkswachtdistrict Hasselt aan de procureur-generaal bij het hof van beroep te Brussel om inzage en afschrift van het strafdossier waarin het arrest van 23 december 1998 is gevelde.

Hem wordt geantwoord dat aan dat verzoek gevolg zal gegeven worden zodra het Hof van Cassatie een uitspraak zal gedaan hebben.

1.6. Op 9 april 1999 duidt de commandant van de rijkswacht de personeelsleden aan die met het oog op een tuchtonderzoek tegen verzoekster de functie zullen vervullen van korpscommandant, respectievelijk eenheidscommandant.

1.7. Op voorstel van de korpschef, besluit de minister van Binnenlandse Zaken op 3 mei 1999 aan verzoekster een tijdelijke ambtsontheffing op te leggen voor de duur van vier maand, aangezien zij, wegens “de aard en de ernst van de ten laste gelegde feiten” waarvoor zij door het hof van beroep veroordeeld is, de aanwezigheid van verzoekster in de rijkswacht onverenigbaar acht met het belang van de dienst.

Op 26 augustus 1999 verlengt de minister, verwijzende naar artikel 29 van de wet van 27 december 1973, de tijdelijke ambtsontheffing door schorsing bij ordemaatregel tot uiterlijk vier maanden na afloop van de tegen verzoekster lopende strafvordering.

1.8. Op 20 juli 1999 stelt de aangeduide eenheidscommandant een inleidend tuchtverslag op. Aan verzoekster wordt verweten :

"1.1.... tijdens de periode van mei 1992 tot mei 1993, samen met twee andere rijkswachters,

1.1.1. met bedrieglijk opzet om fictieve leden voor het rijkswachtssyndicaat SVR te creëren of te doen creëren, bedragen te hebben afgehaald of te hebben laten afhaken van nationale en regionale rekeningen van het SVR en deze bedragen gefractioneerd, in de vorm van lidgelden, terug te hebben gestort of te hebben laten storten op dezelfde nationale of regionale SVR-rekeningen aan de hand van voorgedrukte overschrijvingsformulieren of in de vorm van baar geld;

1.1.2. met bedrieglijk opzet om op basis van een fictieve ledenlijst aan de Controlecommissie voor de Representativiteit de erkenning van het SVR als representatieve syndicale organisatie aan te vragen, ledenlijsten te hebben vervalst of te hebben doen vervalsen door er zowel werkelijke als fictieve leden op te vermelden;

1.1.3. en met hetzelfde bedrieglijk opzet of hetzelfde oogmerk om te schaden, van de gezegde valse stukken gebruik gemaakt te hebben wetende dat ze vals waren.

1.2. hierdoor heeft zij :

1.2.1. niet loyaal gehandeld tegenover haar meerderen (Art. 24/2 § 1);

1.2.2. de gegeven bevelen niet correct uitgevoerd en zich niet geschikt naar de richtlijnen verstrekt in het belang van de dienst (Art. 24/2 § 2);

1.2.3. haar dienstverplichtingen niet gewetensvol vervuld (Art. 24/2 § 3);

1.2.4. niet bijgedragen tot de eerbiediging van de wet, door zelf wanbedrijven te plegen (Art. 24/3)".

In een rubriek "bijkomende elementen en omstandigheden" verwijst de eenheidscommandant naar het arrest van het hof van beroep te Brussel, dat geen kracht van gewijsde heeft, maar toch "voldoende elementen bevat die de tuchtinbreuken omschrijven" zodat "de feiten noch de kwalificatie in vraag kunnen worden gesteld". Hij stelt voorts dat de feiten weliswaar gepleegd zijn in de hoedanigheid van syndicaal afgevaardigde, maar dat verzoekster "hierdoor het vertrouwen dat de burgers in haar ambt van rijkswachter moeten kunnen stellen, beschaamd (heeft), mede door de ruchtbaarheid eraan gegeven na de uitspraak die openbaar gebeurde", waardoor "haar integriteit volledig tenietgedaan (wordt)".

Het inleidend verslag besluit :

"Gezien de aard en de ernst van de ten laste gelegde feiten, ben ik van oordeel dat zij onverenigbaar zijn met de hoedanigheid van lid van de rijkswacht en dat bijgevolg een straf zwaarder dan de blaam moet opgelegd worden".

1.9. De korpscommandant formuleert op 22 september 1999 de tuchtinbreuken als volgt :

"Heeft tussen 31 mei 1992 en 28 mei 1993 binnen zijn syndicale prerogatieven, samen met twee collega's, op georganiseerde en weldoordachte wijze handelingen gepleegd welke op 23 december 1998 door een arrest van het Hof van Beroep te Brussel als valsheid in geschriften en gebruik van valse geschriften met bedrieglijk opzet werden bestempeld.

Heeft zich hierdoor niet gedragen naar de richtlijnen inzake integriteit (art. 24/2 § 2 wet 27.12.73) die door het korps werden gegeven en welke nadien werden hernomen in de Korpswaarden.

Heeft door zelf deze als misdrijf omschreven handelingen te plegen niet in alle omstandigheden bijgedragen tot de eerbiediging van de wet (art. 24/3)".

1.10. Op basis van die tenlasteleggingen adieert de korpscommandant de onderzoeksraad op 13 oktober 1999. Hij stipt aan dat er tussen 1993 en eind 1998 "geen seining onder gerechtelijke vervolging uitgevoerd (is)" en dat er ook "geen aanvraag gericht (is) aan het parket om inzage te krijgen van het gerechtelijk dossier en om er om administratieve redenen gebruik van te mogen maken".

In het verslag zet de korpscommandant uiteen (rubriek 2.6.1.) dat, nadat "het commando" van de rijkswacht in mei 1993 geoordeeld had dat de toen aan verzoekster verweten gedraging "handelingen betrof die (verzoekster) in haar hoedanigheid van syndicale afgevaardigde had verricht en die rechtstreeks verband hielden met de door haar uitgeoefende prerogatieven" het bestuur slechts tegen verzoekster kon optreden dan na "de kwalificatie van de feiten als misdrijf door het arrest van het Hof van Beroep waarbij vastgesteld werd dat er een overstijging is van de syndicale prerogatieven", hetgeen de zaak in een geheel ander daglicht plaatste. Met name heeft wat tussen 1993 en 1998 door het bestuur beschouwd is geworden als een 'syndicale handeling' nu 'een strafrechtelijke kwalificatie' gekregen.

Het verslag besluit :

"4.1. Betreffende de verjaring

4.1.1. De feiten werd gepleegd tussen 31 mei 92 en mei 93 en ze werden vastgesteld in mei 93.

Op dat ogenblik achtte het Comdo terecht dat ze gepleegd werden binnen de syndicale prerogatieven van betrokkene.

Pas na de kennisname van het arrest van het Hof van Beroep kreeg het Comdo kennis van de ernst van de feiten en het overstijgen van het syndicale niveau.

4.1.2. Naar analogie met mijn standpunt in een vorig dossier inzake de vaststelling van de feiten waarbij gesteld werd dat de overheid, die de feiten kende en ze niet heeft willen vaststellen (hetgeen zonder problemen werd aangenomen) meen ik dat hier de overheid de feiten niet heeft willen vaststellen omdat ze oordeelde dat ze gebeurden binnen de syndicale prerogatieven van betrokkene en alzo een gerechtvaardigde motivatie vond om niet te reageren.

Ik ben geneigd te stellen dat de datum van vaststelling 1993 is zodat de feiten als verjaard kunnen beschouwd worden. Eerlijkheidshalve zowel ten opzichte van het korps als ten opzicht(e) van betrokkene acht ik het daarom opportuun eerst het advies te vragen in deze materie aan de onderzoeksraad.

4.2. Betreffende de feiten

4.2.1. Los van de beslissing met betrekking tot de verjaring acht ik de feiten bewezen en zeer ernstig. Ze druisen duidelijk in tegen de waarden van de Rijkswacht inzonderheid de onkreukbaarheid en integriteit.

Zelfs voor het verschijnen van de waarden van de Rijkswacht in 1994 stonden integriteit en eerbiediging van de wet hoog aangeschreven in het vaandel van het korps.

Rekening houdend met de ernst van de feiten, met de publiciteit die er (gewild of ongewild) aan werd gegeven en de daaraan verbonden ruchtbaarheid en met de verzwarende omstandigheden stel ik voor om aan 1WM NAEGELS het ambtshalve ontslag uit de Rijkswacht op te leggen”.

1.11. In een tussenadvies van 10 januari 2000 besluit de onderzoeksraad dat in de zaak geen beslissing kan genomen worden, aangezien het arrest van het hof van beroep niet in kracht van gewijsde is gegaan en er geen andere gegevens beschikbaar zijn om de feitelijkheden, die hem in het kader van de tuchtzaak worden voorgelegd, te beoordelen. De korpscommandant wordt ermee belast het volledig gerechtelijk dossier aan de raad over te maken evenals, onder meer, “alle mogelijke dienstige administratieve stukken die zouden kunnen staven dat de overheid tot op het ogenblik van de uitspraak van het Hof van Beroep te Brussel in de mening verkeerde of kon verkeren dat de thans aangeklaagde tuchtinbreuken verband hielden met uitgeoefende syndicale prerogatieven.” In een later tussenadvies wordt dat standpunt bevestigd.

1.12. Op 16 juni 2000 verleent de procureur-generaal bij het hof van beroep te Brussel de toelating om het strafdossier in te zien en de dienstige stukken te kopiëren.

1.13. Op 27 juni 2000 vernietigt het Hof van Cassatie het arrest van 23 december 1998 van het hof van beroep te Brussel in zoverre het de strafvordering tegen verzoekster betreft. Het verwijst de zaak naar het hof van beroep te Antwerpen.

1.14. Uit de aan de Raad van State voorgelegde stukken kan opgemaakt worden dat de (nieuwe) korpscommandant van verzoekster op 25 september 2000 het adiëeringsverlag van 13 oktober 1999 aangevuld heeft en dat hij zich daarin op het standpunt heeft geplaatst dat de tuchtvordering nog niet verjaard was.

1.15. In zijn advies van 9 oktober 2000 besluit de onderzoeksraad dat krachtens artikels 24/38 van de wet van 27 december 1973, de tuchtvordering tegen verzoekster verjaard is. Het advies luidt op dat punt als volgt :

“Op 07-05-1993 wordt door Kol DUCHATELET proces-verbaal Nr. 100065/93 opgesteld waaraan een verklaring wordt gevoegd van Mevrouw COPPENS. In deze verklaring wordt gewag gemaakt van feiten die wijzen op mogelijke valsheid in geschriften gepleegd door personen met het oog op de voorbereiding van de aanvraag tot erkenning als representatieve syndicale organisatie.

Dit proces-verbaal wordt dezelfde dag per drager overgemaakt aan de heer Krijgsauditeur te Brussel.

Gelet op de specifieke beschuldigingen vervat in de verklaring van Mevrouw COPPENS, had de overheid zeker kennis van de feitelijke omstandigheden, van de draagwijdte en van de ernst van de feiten indien deze zouden bewezen worden.

In de brief van de Minister van Binnenlandse Zaken d.d. 24-05-1993, gericht aan de Voorzitter van de Controlecommissie inzake de representativiteit van de syndicale organisaties van het rijkswachtpersoneel, is expliciet sprake van valsheden in geschriften die gepleegd zouden zijn geweest door leden van het Syndicaat voor de Vooruitgang van het Rijkswachtpersoneel (SVR).

De overheid met tuchtbevoegdheid kan niet voorhouden dat zij noodgedwongen een uitspraak van de strafrechter moest afwachten om te weten of de thans op disciplinair vlak vervolgde feiten al dan niet ressorteerden onder de wettelijk bepaalde syndicale prerogatieven.

Uit de voorliggende stukken kan niet opgemaakt worden dat de overheid enig initiatief nam om meer duidelijkheid in deze zaak te krijgen.

In eerste instantie behoorde het aan de tuchtoverheid, die zeker kennis had gekregen van deze aanklacht (de feiten waren van dien aard dat zij binnen de rijkswacht genoegzaam bekend waren), de nodige maatregelen te nemen.

Indien vóór het invoeggetreden van de Wet van 24-07-1992 de tuchtprocedure automatisch werd geschorst door de strafprocedure, dan was dit niet meer langer het geval vanaf 01-07-1994 (datum van invoeggetreding van voormelde wet).

Door het niet opstarten van een intern administratief onderzoek en/of een tuchtprocedure onmiddellijk na het invoeggetreden van de Wet van 24-07-1992 heeft de overheid niet kunnen vaststellen dat het personeelslid de feiten ontkende en dat deze niet konden bewezen worden op administratief vlak. De wettelijke voorwaarden in verband met de schorsing van de tuchtprocedure zoals bepaald in artikel 24/38 in fine van de Statutaire Wet zijn niet nageleefd.

In casu moet worden vastgesteld dat op geen enkel ogenblik een voorafgaand onderzoek werd ingesteld.

De overheid toont ook niet aan, en brengt ook geen begin van bewijs dat er vanaf 01-07-1994 redenen waren om geen administratief onderzoek op te starten. Het enkele feit dat er een strafprocedure lopende was, kan op zich geen beletsel zijn om een tuchtprocedure op te starten.

Er wordt vastgesteld dat de overheid op geen enkel ogenblik vóór de uitspraak van het Hof van Beroep te Brussel 23-12-1998 enig initiatief heeft genomen om een administratieve procedure in te stellen.

Tot deze datum heeft de tuchtoverheid zich bijzonder passief gedragen door enkel af te wachten hoe de rechter zou oordelen betreffende de feiten.

Het motief dat pas na de rechterlijke uitspraak kon uitgemaakt worden of de aangeklaagde feiten al dan niet rechtstreeks verband hielden met de door 1WM NAEGELS uitgeoefende syndicale prerogatieven kan in casu niet worden bijgetreden.

De strafvervolgning is gebaseerd op totaal verschillende criteria. Het komt niet aan de strafrechter toe te beslissen over de draagwijdte van art. 19 K.B. 13-01-1988/art. 84 K.B. 01-10-1998.

Om deze redenen,

oordeelt de onderzoeksraad in geheime stemming, bij meerderheid van stemmen, dat :

1. de verjaringstermijn in casu is beginnen lopen op 01-07-1994 :
2. op het ogenblik van het instellen van de tuchtvordering lastens 1WM NAEGELS deze vordering, overeenkomstig art. 24/38 § 1 Statutaire Wet, verjaard was”.

1.16. Het hof van beroep te Antwerpen veroordeelt verzoekster op 8 februari 2001 tot een gevangenisstraf van zes maanden met uitstel en een geldboete van 20 000 frank wegens valsheid in geschriften en gebruik ervan. Het tegen dat arrest ingestelde cassatieberoep wordt op 19 juni 2001 verworpen.

1.17. Op 31 oktober 2001 geeft de onderzoeksraad een eindadvies. Hij verwijst, wat de problematiek van de verjaring betreft, naar zijn tussenadvies van 9 oktober 2000. Wat de grond van de zaak betreft, stelt hij vast dat de tuchtfeiten door het hof van beroep te Antwerpen reeds bewezen zijn bevonden, dat zij ten laste van verzoekster worden gelegd, dat de feiten een tuchtvergriep uitmaken, dat het tuchtvergriep “bijzonder ernstig (is)” en dat er reden is om de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege op te leggen.

1.18. Bij koninklijk besluit van 27 februari 2002 wordt aan verzoekster de tuchtstraf van de ambtshalve op pensioenstelling opgelegd, ingaande op 1 mei 2002. Blijkens het verslag aan de Koning acht de minister van Binnenlandse Zaken het ontslag van ambtswege te zwaar gelet op de “sociale impact” van de straf en de “lange staat van dienst” van verzoekster. De minister is, in tegenstelling tot de onderzoeksraad, van oordeel dat de tuchtvordering tegen verzoekster niet verjaard is om de volgende redenen :

”Op 25 mei 1993 werd de commandant van de rijkswacht ingelicht dat het rijkswachtsyndicaat SVR zijn lijsten en bewijzen met betrekking tot de controle inzake representativiteit waarvoor deze organisatie een aanvraag deed aanvang 1993, mogelijkerwijze op frauduleuze wijze tot stand zou hebben gebracht. Gelet op artikel 19 van het KB van 13 januari 1988 betreffende de vertegenwoordigers van de syndicale organisaties van het rijkswachtpersoneel, opgeheven door artikel 87 van het KB van 1 oktober 1998 tot uitvoering van de wet van 11 juli 1978 tot regeling van de betrekkingen tussen de overheid en de vakbonden van het rijkswachtpersoneel van het operationeel korps, doch in bewoordingen met dezelfde draagwijdte hernomen in artikel 84 van het voormeld KB, heeft het algemeen commando toen geoordeeld dat het handelingen betrof die betrokkenen in hun hoedanigheid van syndicale afgevaardigden hadden verricht en die rechtstreeks verband hielden met de door hen uitgeoefende prerogatieven. Daarom werd toen in hoofde van betrokkene geen tuchtprocedure ingesteld.

Op 22 januari 1999 ontving de directeur van de Algemene Directie Personeel van het parket bij het Hof van Beroep te Brussel een voor eensluidend verklaard afschrift van het arrest van het Hof van Beroep te Brussel van 23 december 1998 waarin Inspecteur NAEGELS hoofdens de verenigde tenlasteleggingen werd

veroordeeld tot een gevangenisstraf van zes maanden, met uitstel voor een termijn van drie jaar, en tot een geldboete van tweehonderd frank of een vervangende gevangenisstraf van drie maanden.

Bij nalezing van het arrest bleek dat het Hof van Beroep te Brussel van oordeel was dat de gepleegde feiten bijzonder ernstig zijn, dat de beklaagden een gevaarlijke geestesgesteldheid vertonen en dat zij meerdere valsheden op een georganiseerde en doordachte wijze hebben gepleegd en hiervan schromelijk gebruik hebben gemaakt, waardoor zij op schandalige wijze de openbare trouw in gevaar hebben gebracht en mede hierdoor het vertrouwen dat de burgers in hun ambt moeten kunnen stellen, hebben beschaamd en ondermijnd. Verder specificeerde het Hof dat het noodzakelijk is dat, m.b.t. de straftoemeting, de beklaagden inzicht zouden krijgen in de gevaarlijke gebreken van hun asociale persoonlijkheden. Het Hof van Beroep te Brussel was dus van oordeel dat de feiten niet konden worden gekwalificeerd als feiten louter in de zin van artikel 84 van het KB, doch dat het ging om feiten die het vertrouwen dat de burgers in het ambt van rijkswachter moeten kunnen stellen, hebben beschaamd en ondermijnd en dus de uitoefening van de syndicale prerogatieven overstegen.

De rijkswachtoverheid heeft dus pas op 22 januari 1999 kennis gekregen van de feiten die vervolgens de basis vormden om betrokkene te schorsen bij ordemaatregel.

Overeenkomstig artikel 24/38 §2 van de wet van 27 december 1973, beïnvloedt de strafvordering de tuchtprocedure niet. Behalve wanneer het betrokken personeelslid de feiten erkent als vaststaand of wanneer die door een intern administratief onderzoek bewezen kunnen worden, schorst de strafvordering de tuchtprocedure tot op het ogenblik van de ontvangst van het dossier overgezonden door de gerechtelijke overheden. De verjaring van de tuchtprocedure wordt geschorst zolang de tuchtprocedure zelf geschorst is door een strafvordering. De verjaring wordt eveneens geschorst tijdens de duur van de afwezigheid om gezondheidsredenen.

Inzake de toepassingsvoorwaarden nu van artikel 24/38 §2 is de Directeur-generaal van de Algemene Directie Personeel in deze van oordeel dat Inspecteur NAEGELS de feiten nooit heeft erkend als vaststaand en dat de feiten niet door een intern onderzoek bewezen konden worden vóór januari 1999.

Artikel 24/38 van de wet van 27 december 1973 is van rechtswege van toepassing en self executing. Het legt bovendien geen verplichting op in hoofde van de overheid om betrokkenen in te lichten over de schorsing van een tuchtprocedure die niet kon ingesteld worden gelet op voornoemd artikel 19, van het KB van 13 januari 1988 en effectief niet werd ingesteld vóór 1999.

Vanaf januari 1999 wordt er eigenlijk een tuchtprocedure opgestart en verdergezet, ondanks de betekening aan het toenmalige commando van de rijkswacht van het eerste cassatieberoep op datum van 26 maart 1999. Gelet op de verderzetting van de tuchtprocedure na 26 maart 1999, moet de tuchtprocedure noodzakelijk beschouwd hebben dat de feiten konden bewezen worden aan de hand van het arrest van het Hof van Beroep van BRUSSEL van 23 december 1998. De onderzoeksraad beschouwde in haar tussenadviezen van 10 januari 2000 en 02 maart 2000 echter dat noch de diverse overwegingen van het arrest, noch het dispositieve gedeelte ervan in aanmerking konden genomen worden bij de beoordeling van de voorliggende tuchtprocedure. De onderzoeksraad besloot dan ook dat 'de zaak niet in staat van wijzen is om ten gronde te beslissen zoals bepaald in artikel 24/34 §2 van de statutaire wet'.

Deze laatste beslissing heeft, met toepassing van artikel 24/38, §2 van de statutaire wet, de schorsing van rechtswege van de tuchtprocedure als gevolg, in afwachting van de ontvangst van het dossier overgezonden door de gerechtelijke overheden. De verjaring van de tuchtprocedure, gestart op 22 januari 1999 (betekening van het arrest) wordt dus geschorst op datum van 02 maart 2000 (datum van het tussenadvies), na 13 maanden en 10 dagen. Gelet

op de verjaringstermijn van 2 jaar kon de tuchtprocedure dus hoogstens gedurende 10 maanden en 20 dagen, eventueel verlengd met afwezigheden om gezondheidsredenen, vanaf de ontvangst van het dossier verder gezet worden.

Pas op 16 juni 2000 verleende het parket-generaal toelating tot inzage en kopie van de stukken die dienstig zouden zijn in het raam van het disciplinair onderzoek. Vanaf deze datum loopt de tot dan toe geschorste tuchtprocedure verder. Op 27 juni 2000 verbreekt het Hof van Cassatie het arrest van het Hof van Beroep van BRUSSEL. Dit nieuw element heeft een nieuwe schorsing van de tuchtprocedure als gevolg (dossier niet volledig). Op 08 februari 2001 wordt Inspecteur NAEGELS veroordeeld door het Hof van Beroep te ANTWERPEN. Haar cassatieberoep hiertegen werd op 19 juni 2001 verworpen. Redelijkerwijze kan dus aangenomen worden dat de tuchtprocedure verder liep vanaf deze datum.

Het legaliteitsbeginsel vereist dat de wettelijke bepalingen, die bovendien van openbare orde zijn, strikt worden nageleefd, onafgezien van de opeenvolgende adviezen van de hiërarchische overheden of tuchtinstanties. De verschillende schorsingen van de tuchtprocedure hebben als gevolg dat tot op heden er nog steeds geen verjaring is opgetreden en er ook zeker geen verjaring kan optreden vóór april 2002.

Gelet op supra vermelde elementen meen ik dan ook dat er in deze nog geen verjaring is opgetreden".

Het bestreden besluit wordt op 5 april 2002 ter kennis van verzoekster gebracht.

2. Overwegende dat overeenkomstig artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat verzoekster in het eerste middel de schending aanvoert van artikel 24/38 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het operationeel korps van de rijkswacht doordat krachtens die bepaling de tuchtprocedure met het oog op de toepassing van de tuchtstraf van de ambtshalve pensionering "verjaart twee jaar na de datum waarop de feiten werden vastgesteld" terwijl in dit geval, zoals de onderzoeksraad in zijn tussenadvies van 9 oktober 2000 vastgesteld heeft, de aan verzoekster ten laste gelegde feiten gepleegd zijn tussen 31 mei 1992 en 28 mei 1993 en de verjaringstermijn beginnen lopen is op 1 juli 1994 -de datum van inwerkingtreding van de wet van 24 juli 1992-, zodat het inleidend verslag van 20 juli 1999 de tuchtprocedure niet geldig heeft kunnen inzetten; dat zij het middel als volgt verduidelijkt: overeenkomstig artikel 24/38, § 2, eerste lid, van de wet van 27 december 1973 staat de tuchtvervolgung los van de strafvervolgung;

weliswaar schorst, krachtens het tweede lid van dezelfde bepaling, de strafvordering de tuchtvordering nog altijd, maar dan alleen wanneer de betrokkene de feiten niet als vaststaand erkent of wanneer de feiten niet door een intern administratief onderzoek bewezen kunnen worden en die bepaling verleent aan het bestuur geen vrijbrief om zich achter een strafvervolgning te verschuilen en om de aangelegenheid niet van nabij te volgen; in dit geval heeft de verwerende partij tussen 1993 en 1999 “geen enkel initiatief genomen om een administratief onderzoek te voeren teneinde na te gaan of de feiten konden bewezen worden”, maar is zij integendeel “volkomen passief” gebleven; de verantwoording die zij voor die passiviteit geeft, met name dat zij tot in 1999 van oordeel was dat de gepleegde feiten betrekking hadden op handelingen die verzoekster had gesteld in zijn hoedanigheid van syndicaal afgevaardigde, die rechtstreeks verband hielden met de syndicale prerogatieven die zij uitoefende en die zodoende niet onder de tuchtregeling konden vallen, “faalt in feite en in rechte en is onredelijk” aangezien de syndicale wetgeving de overheid niet verbiedt om een administratief onderzoek te starten en, meer nog, dat die wetgeving het bestuur toelaat tegen een syndicaal afgevaardigde op te treden door de intrekking van zijn erkenning wegens een gewichtige reden; het is dan ook volkomen ten onrechte dat de verwerende partij de verjaring van de tuchtvordering laat ingaan op 22 januari 1999 aangezien zij de feiten en hun draagwijdte reeds vaststelde in 1993; maar ook nadien is, zoals blijkt uit de adviezen van de onderzoeksraad, de verwerende partij nog altijd passief gebleven;

3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen het middel als volgt beantwoordt: het algemeen commando van de rijkswacht heeft op 25 mei 1993, toen de commandant van de rijkswacht ervan verwittigd werd dat het SVR zijn lijsten en bewijzen met betrekking tot de controle inzake zijn representativiteit op frauduleuze wijze tot stand gebracht zou hebben, “geoordeeld dat het handelingen betrof die betrokkenen in hun hoedanigheid van syndicale afgevaardigden hadden verricht en die rechtstreeks verband hielden met de door hem uitgeoefende prerogatieven” en daarom werd toen geen tuchtprocedure ingesteld, temeer daar de overheid op dat ogenblik alleen maar beschikte over een klachtbrief van een concurrerend syndicaat; het kan ook niet onredelijk worden genoemd dat de rijkswacht, “rekening houdend met syndicale gevoeligheden, niet op eigen initiatief verder is gaan graven naar feiten die er op dat ogenblik alles van weg hadden om te worden beschouwd als feiten verricht in verzoeksters hoedanigheid van syndicaal afgevaardigde en die rechtstreeks verband hielden met de door verzoekster uitgeoefende prerogatieven”; het arrest van het hof van beroep te Brussel van 23

december 1998 heeft evenwel “de feiten, waarvan de Rijkswachtoverheid reeds op 23 mei 1993 kennis had, in een volledig ander daglicht gesteld”, aangezien in dat arrest overwogen is dat de gepleegde feiten bijzonder ernstig waren, dat de beklaagden een gevaarlijke geestesgesteldheid vertoonden, dat zij doordacht en georganiseerd valsheden hebben gepleegd en daar schromelijk gebruik hebben van gemaakt, waardoor zij op schandalige wijze de openbare trouw in gevaar hebben gebracht en mede hierdoor het vertrouwen, dat de burgers in hun ambt moeten kunnen stellen, hebben beschaamd en ondermijnd, waarmee het hof van beroep gesteld heeft dat de misdragingen niet kunnen worden gekwalificeerd als feiten in de zin van artikel 84 van het koninklijk besluit van 1 oktober 1998 maar dat het gaat om feiten die het vertrouwen dat de burgers in het ambt van rijkswachter moeten kunnen stellen hebben beschaamd en ondermijnd zodat zij de uitoefening van de syndicale prerogatieven overstijgen; daaruit volgt dat de rijkswachtoverheid slechts bij de ontvangst van het arrest van het hof van beroep te Brussel van 23 december 1998 - op 22 januari 1999- kennis heeft gekregen van de feiten;

Overwegende dat de verwerende partij vervolgens stelt dat, indien de strafvordering de tuchtvordering inderdaad niet beïnvloedt, de strafvordering de tuchtvordering toch schorst -tot bij de ontvangst van het strafdossier vanwege de gerechtelijke overheden- tenzij het personeelslid de feiten erkent of tenzij de feiten door een intern administratief onderzoek kunnen bewezen worden; welnu, verzoekster heeft de feiten nooit erkend als vaststaand, die feiten konden vóór januari 1999 ook niet door een intern onderzoek bewezen worden en het bestuur heeft niet de verplichting om de betrokkene in te lichten over een eventuele schorsing van de tuchtprocedure dewelke in dit geval, gelet op de verbondenheid van de feiten met de syndicale hoedanigheid van verzoekster, zelfs niet kon ingesteld worden; de tuchtprocedure is opgestart in januari 1999 op grond van de feiten zoals die door het hof van beroep te Brussel bewezen waren verklaard, en rekening houdend met de schorsing van de verjaring als gevolg van beslissingen van de onderzoeksraad en van nieuwe gerechtelijke uitspraken, is het bestreden besluit vóór het bereiken van de verjaringstermijn tot stand gekomen;

3.3.1. Overwegende dat niet betwist wordt dat, voor de problematiek van de verjaring van de tuchtvordering, in dit geval enkel rekening gehouden moet worden met het bepaalde in artikel 24/38 van de wet van 27 december 1973 betreffende het statuut van het personeel van het operationeel korps van de rijkswacht, zoals die bepaling met uitwerking op 1 juli 1994 ingevoegd is bij artikel

5, 2°, van de wet van 24 juli 1992 tot wijziging van sommige bepalingen betreffende de rechtstoestanden van het personeel van het actief kader van de rijkswacht;

Overwegende dat overeenkomstig artikel 24/38, § 1, derde lid, van de wet van 27 december 1973, de tuchtprocedure met het oog op de toepassing van de tuchtstraf van de ambtshalve pensionering “verjaart twee jaar na de datum waarop de feiten werden vastgesteld”; dat zulks betekent dat de tuchtzaak met een eindbeslissing afgehandeld moet zijn twee jaar na de vaststelling van de feiten; dat, om de redenen uiteengezet in het arrest nr. 92.472 van 22 januari 2001 inzake KEYEN (overweging 2.4.1.), de feiten als “vastgesteld” beschouwd moeten worden op het ogenblik dat de tuchtprocedure voldoende nauwkeurige bewijskrachtige gegevens heeft verzameld om aan het personeelslid een laakbare gedraging te verwijten; dat de organen van het bestuur, in het kader van hun opdracht om de openbare dienst goed te laten functioneren en dus elke ordeverstoring optimaal tegen te gaan, daarbij een actieve rol te vervullen hebben; dat aldus van een dienstverantwoordelijke, die bepaalde gegevens met betrekking tot een mogelijke misdraging van een personeelslid aangereikt krijgt, mag verwacht worden dat hij zelf initiatieven neemt om ten spoedigste voor zichzelf een duidelijk zicht te verkrijgen op de gepleegde feiten en het tuchtrechtelijk karakter ervan en om op grond van die bevindingen de aanzet te geven tot het opstarten van een tuchtprocedure;

3.3.2. Overwegende dat de onderzoeksraad in zijn sub 1.15 geciteerd advies van 9 oktober 2000 tot het besluit gekomen is dat de verjaringstermijn aangevangen is op 1 juli 1994 en dat, op het ogenblik dat de tuchtprocedure tegen verzoekster ingesteld is -na de ontvangst op 22 januari 1999 van het arrest van het hof van beroep te Brussel- de verjaring reeds was ingetreden; dat hij daarvoor vastgesteld heeft (1) dat de verklaring op grond waarvan de directeur-personeel op 7 mei 1993 een proces-verbaal heeft opgesteld specifieke beschuldigingen bevatte die de overheid zeker in kennis stelden van de feitelijke omstandigheden, van de draagwijdte en van de ernst van de feiten indien deze nadien bewezen zouden worden, (2) dat de minister van Binnenlandse Zaken in zijn brief van 24 mei 1993 aan de voorzitter van de controlecommissie inzake de representativiteit van de syndicale organisaties van het rijkswacht-personeel expliciet gewag maakt van valsheid in geschriften gepleegd door leden van het SVR, (3) dat de overheid niet kan voorhouden dat zij, teneinde te weten te komen of de feiten ressorteerden onder de wettelijk bepaalde syndicale prerogatieven, noodgedwongen een uitspraak van de strafrechter moest afwachten, (4) dat het dossier niet aantoonde dat het bestuur enig

initiatief genomen heeft om duidelijkheid in de zaak te krijgen, dat zij daar nochtans toe verplicht was nadat, sinds het in voege treden van de wet van 24 juli 1992 -op 1 juli 1994- de tuchtvordering niet meer automatisch geschorst werd door de strafvordering, en dat zij, door geen intern onderzoek of een tuchtprocedure op te starten, dan ook niet heeft kunnen vaststellen dat verzoekster het bestaan van de feiten erkende en dat zij niet met een administratief onderzoek konden bewezen worden, zodat de voorwaarden waaronder de wet de schorsing van de tuchtvordering voorziet niet vervuld zijn; (5) dat de overheid ook niet aantoonde dat er redenen waren om geen administratief onderzoek in te stellen alvorens het hof van beroep op 23 december 1998 uitspraak deed terwijl zij zich tot dan ook bijzonder passief gedragen heeft door het oordeel van de strafrechter af te wachten; (6) dat het motief dat pas na een uitspraak van de strafrechter uitgemaakt kon worden of de feiten rechtstreeks verband hielden met de syndicale hoedanigheid van verzoekster, niet bijgevalen wordt aangezien de strafvordering op geheel andere criteria steunt en het de strafrechter niet toekomt te oordelen over de draagwijdte van artikel 19 van het koninklijk besluit van 13 januari 1988 of artikel 84 van het koninklijk besluit van 1 oktober 1998;

Overwegende dat de minister van Binnenlandse Zaken in zijn verslag aan de Koning uiteengezet heeft waarom hij de redenering van de onderzoeksraad niet wenst bij te vallen en waarom hij van oordeel is dat de rijkswacht-overheid slechts op 22 januari 1999 kennis heeft gekregen van de feiten; dat zijn betoog in wezen verwijst enerzijds naar de bepaling uit het syndicaal statuut dat de overheid verbiedt de bepalingen betreffende de tuchtregeling en de tuchtstraffen toe te passen op de syndicale afgevaardigden “voor de handelingen die zij in die hoedanigheid verrichten en die rechtstreeks verband houden met de door hen uitgeoefende prerogatieven”, hetgeen voor “het algemeen commando” in 1993 reden is geweest om op grond van de inlichtingen betreffende de mogelijke frauduleuze totstandkoming van de ledenlijst van een syndicale vereniging geen tuchtvervolgning tegen verzoekster in te stellen-, en anderzijds naar het op 22 januari 1999 ontvangen arrest van het hof van beroep van Brussel dat aantoonde “dat het Hof van oordeel was dat de feiten niet konden worden gekwalificeerd als feiten louter in de zin van artikel 84 van het KB, doch dat het ging om feiten die het vertrouwen dat de burgers in het ambt van rijkswachter moeten kunnen stellen, hebben beschaamd en ondermijnd en dus de uitoefening van de syndicale prerogatieven overstegen”;

3.3.3. Overwegende dat het in dit geval primordiaal is te weten of de verwerende partij, in het kader van de toepassing van artikel 24/38 van de wet van 27 december 1973, de feiten heeft vastgesteld op het ogenblik dat zij het arrest van 23 december 1998 van het hof van beroep te Brussel ontvangen heeft -standpunt van de verwerende partij- dan wel of die vaststelling reeds voordien was gebeurd, meer bepaald in mei 1993 -stelling van verzoekster en van de onderzoeksraad-;

3.3.3.1. Overwegende dat de verwerende partij de vaststelling van de feiten in januari 1999 situeert omdat het hof van beroep in zijn arrest gesteld zou hebben dat de gepleegde misdrijven de grenzen van de syndicale werking van verzoekster en de daarmee verbonden immuniteit te buiten zou zijn gegaan; dat evenwel het hof van beroep die redenering nooit heeft gemaakt en terzake ook geen onderzoek gevoerd heeft, maar dat het enkel, in het kader van de straftoemeting, gewezen heeft op de ernst van de feiten en op de zeer verwerpelijke mentaliteit waar de veroordeelden blijk van hadden gegeven; dat de verwerende partij zeker niet duidelijk maakt hoe zij in die overwegingen plots heeft kunnen lezen dat de feiten waarop de strafrechtelijke veroordeling steunt geen verband hielden met syndicale activiteiten waarvoor de veroordeelden een zekere bescherming zouden genieten;

3.3.3.2. Overwegende, wat betreft de vraag of de verwerende partij de feiten op een vroeger tijdstip heeft kunnen vaststellen, dat uit de aan de Raad van State voorgelegde gegevens blijkt dat enerzijds de directeur van het personeel van de rijkswacht op 7 mei 1993 en anderzijds de minister van Binnenlandse Zaken op 24 mei 1993, een schrijven ontvangen hebben van de voorzitter van het rijkswacht-syndicaat SFBR met daarbij de verklaring van een ontslagen personeelslid van het SVR, waarin gedetailleerd wordt uiteengezet hoe een aantal verantwoordelijken van het SVR -waarbij verzoekster met name wordt genoemd- de ledenlijsten van de vereniging hebben gemanipuleerd met het oog op de erkenning, in 1993, als representatieve vereniging van het personeel; dat die verklaring in alle duidelijkheid verwijst naar feiten die zonder veel denkwerk als valsheid in geschriften konden bestempeld worden; dat, naar blijkt uit de brief die de minister van Binnenlandse Zaken op 24 mei 1993 aan de voorzitter van de controlecommissie inzake de representativiteit, de minister de situatie ook op die wijze heeft ingeschat;

Overwegende dat, indien de verwerende partij met die kennisgeving meende over onvoldoende gegevens te beschikken om zich een idee te vormen van de inbreuk en om met voldoende zekerheid aan verzoekster een laakbare

gedraging te kunnen verwijten, zij door een intern administratief onderzoek meer informatie had kunnen verzamelen; dat zij dat niet gedaan heeft, maar er zich integendeel toe beperkt heeft de klacht door te zenden naar de Krijgsauditeur en verder jarenlang inert te blijven, ook wanneer op 1 juli 1994 de wet van 24 juli 1992 in voege trad met onmiddellijke uitwerking ten aanzien van alle tuchtprocedures waarin nog geen onderzoeksraad geadieerd was;

3.3.3.3. Overwegende dat de verwerende partij betoogt dat het “algemeen commando” in 1993 de feiten heeft gekaderd in de syndicale werking van verzoekster en dat zij ook rekening wenste te houden met de bestaande gevoeligheden op dat vlak; dat evenwel, los van de vaststelling dat er dienaangaande nooit enig formeel besluit getroffen is en aan verzoekster medegedeeld -waarmee verzoekster erop gewezen had kunnen worden dat het instellen van een tuchtvordering afhankelijk zou zijn van het antwoord op de vraag naar het verband tussen de feiten en haar syndicale bescherming-, dergelijke beoordeling van haar ter kennis gebrachte feiten volledig losstaat van de kennisneming zelf van de feiten, waarover haar was bericht; dat dergelijke beoordeling derhalve de vaststelling van de feiten zelf, zoals artikel 24/38 dat bedoelt, niet in de weg staat; dat de verwijzing naar de syndicale gevoeligheden de overheid evident niet toelaat haar wettelijke opdracht te veronachtzamen;

3.3.3.4. Overwegende dat de verwerende partij ook nog verwijst naar de schorsing van de tuchtvordering door de strafvordering, die tegen verzoekster was ingesteld; dat evenwel artikel 24/38, § 2, tweede lid, van de wet van 27 december 1973 dergelijke schorsing van de tuchtvordering uitsluit wanneer “het betrokken personeelslid de feiten erkent als vaststaand of wanneer die door een intern onderzoek kunnen bewezen worden”; dat de verwerende partij geen enkele poging heeft ondernomen om de visie van verzoekster op de feiten te vernemen -dat met andere woorden zij nooit vastgesteld heeft dat verzoekster de feiten niet erkende- of om na te gaan of de tuchtzaak niet op grond van een intern administratief onderzoek kon voortgezet worden zonder de uitslag van het strafonderzoek af te wachten; dat, gewis, de verwerende partij ook niet de verplichting heeft om aan het betrokken personeelslid mede te delen dat, naar haar oordeel, de tuchtvordering geschorst is door de strafvordering, maar dat zij om zich te kunnen beroepen op de schorsende werking van de strafvordering, wel de nodige bewijzen moet kunnen voorleggen waaruit blijkt dat het personeelslid de feiten niet erkent en dat de gegevens van een intern administratief onderzoek haar onvoldoende gegevens oplevert om de tuchtvordering voort te zetten;

3.3.4. Overwegende dat uit wat voorafgaat volgt dat de onderzoeksraad in zijn advies van 9 oktober 2000 terecht heeft vastgesteld dat de verjaringstermijn, bepaald in artikel 24/38 van de wet van 27 december 1973, wegens de vaststelling van de feiten in mei 1993, verlopen was op het ogenblik dat de verwerende partij, na de ontvangst van het arrest van 23 december 1998 van het hof van beroep te Brussel, besloten heeft de tuchtvordering in te stellen; dat de omstandigheid dat in 1993 een strafonderzoek tegen verzoekster is ingesteld niet belet dat de verwerende partij, in het kader van het bepaalde in de wet van 24 juli 1992, ertoe gehouden was zelf een onderzoek in te stellen, al was het maar om te kunnen vaststellen dat zij noodzakelijk diende te beschikken over bepaalde gegevens uit het strafdossier; dat het middel ernstig is;

4.1. Overwegende, wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, dat verzoekster betoogt dat de Raad van State aanneemt dat de tuchtstraf van het ontslag van ambtswege een moeilijk te herstellen ernstig nadeel in zich draagt wegens de schandvlek die de maatregel inhoudt en de moeilijkheden die hij met zich brengt bij de reïntegratie in de maatschappij terwijl dezelfde redenering kan gelden voor de tuchtstraf van de ambtshalve pensionering; dat zij daaraan toevoegt dat zij door het verlies van haar vaste betrekking bij de politie, als alleenstaande met een onderhoudsverplichting, terugvalt op het bestaansminimum, dat de oneervolle wegzending bij de politie haar kansen op het vinden van een nieuwe betrekking in deze moeilijke economische tijden sterk bemoeilijkt en dat de bestreden tuchtmaatregel ook erg negatief inspeelt op haar levensomstandigheden en op haar verhouding met de omgeving; dat zij daaraan toevoegt dat de onwettigheid van het bestreden besluit haar moreel nadeel ondraaglijk maakt;

4.2. Overwegende dat de verwerende partij daar in haar nota met opmerkingen op antwoordt dat de uiteenzetting van het nadeel vaag en algemeen is en dat bijgevolg niet uitgemaakt kan worden of dat nadeel ernstig is; dat zij ook stelt dat verzoekster niet aantoont waarom het nadeel moeilijk te herstellen zou zijn indien het bestreden besluit niet geschorst wordt en dat de dochter van verzoekster blijkbaar niet te haren laste is;

4.3. Overwegende dat aangenomen wordt dat, in beginsel, de aan een ambtenaar opgelegde tuchtmaatregel van het ambtshalve ontslag, wegens het odium dat daarmee verbonden is, een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich brengt; dat de verwerende partij geen gegevens voorlegt die aannemelijk maken dat die

redenering niet gevolgd zou mogen worden voor de tuchtstraf van de ambtshalve pensionering, die van de zwaarste tuchtstraf enkel verschilt doordat zij aan de betrokkene zijn pensioenrechten laat behouden; dat de verwerende partij ook niet aantoont dat, wegens de concrete omstandigheden waarin verzoekster zich bevindt, er reden is om voor dit geval de hierboven vermelde principiële regel terzijde te schuiven; dat ook de tweede grondvoorwaarde voor het bevelen van de schorsing van de tenuitvoerlegging van het bestreden besluit vervuld is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Bevolen wordt de schorsing van de tenuitvoerlegging van het koninklijk besluit van 27 februari 2002 waarbij Michelle NAEGELS met ingang van 1 mei 2002 bij tuchtmaatregel op anciënniteitspensioen wordt gesteld met toepassing van artikel 3, B, a), 1°, van de samengeordende wetten op de militaire pensioenen.

Artikel 2.

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op vijftien oktober 2000 en twee, door :

de H.	A. VANDENDRIESSCHE,	staatsraad, wnd. kamervoorzitter,
Mevr.	V. WAUTERS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. WAUTERS.

A. VANDENDRIESSCHE.